

ZASLOUŽÍME SI SICE LEPŠÍ HRDINY, ALE JEN TÍHLE BYLI PO RUCE.

AURORA POVSTÁVÁ

AURORA_01

AMIE KAUFMANOVÁ JAY KRISTOFF

Aurora povstává

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Amie Kaufmanová, Jay Kristoff
Aurora povstává – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

AMIE KAUFMANOVÁ
a JAY KRISTOFF

AURORA POVSTÁVÁ

AURORA_01

COO
BOO

Jestli vám dlouho trvalo najít svůj tým
nebo ho ještě pořád hledáte,
tahle knížka je pro vás.

The background features a complex, circular digital interface with multiple concentric rings and radial lines, resembling a control panel or a data visualization. The interface is set against a dark, starry space background with a prominent, glowing nebula or galaxy core in the center. The overall aesthetic is high-tech and sci-fi.

ČÁST 1

DÍVKA MIMO ČAS

1

TYLER

Prošvihnu Výběr.

Hadfield se kolem mě právě rozkládá. Černé oblouky kvantových blesků rozpouštějí trup lodi na hromádku škváry. Ve skafandru mi vyřvává sedmnáct různých poplachů, zámek na dveřích toho podělaného kryogenického podu se nechce otevřít, ale hlavou mi probleskne zrovna tohle. Ne to, že jsem měl zůstat na svojí pryčně a pořádně se prospat. Ne to, že jsem měl prostě ignorovat to zatracený volání o pomoc a vrátit se zpátky na Akademii Aurora. Ani to, že tohle je fakt hloupej způsob, jak umřít.

Ne. Když se Tyler Jones, velitel jednotky první třídy, dívá smrti do tváře, hlavou mu běží jedna jediná věc.

Prošvihnu podělanej Výběr.

Hele, když člověk celý život maká kvůli jednomu Cíli, tenhle ten Cíl pro něj začne být důležitý. Ale většina racionálně smýšlejících jedinců by považovala skutečnost, že budou vaporizováni uvnitř chátrající vesmírné lodě plující kamsi interdimenzionálním prostorem, za kapánek důležitější než školu. To je všechno.

Shlédnu k dívce spící uvnitř kryopodu. Má kratší černé vlasy s podivným bílým pruhem v ofině. Pihy. Šedou teplákovku. Blažený výraz, který mívají jen batolata nebo lidi v kryospánku.

Přemýšlím, jak se jmenuje.

Přemýšlím, co by řekla, kdyby věděla, že kvůli ní za chvíli umřu.

A pak zavrtím hlavou a přes ječící alarmy zamumlám pár slov, zatímco se loď kolem mě rozpadá na miliony hořících kousků.
„Snad za to bude stát, Jonesi.“

Pojďme se vrátit časem o kousek zpátky.

O čtyři hodiny, abych byl přesný. Vím, že se říká, že by měl příběh začínat něčím dramatickým, ale vy potřebujete vědět, co se tu děje, aby vám vůbec záleželo na tom, že za chvíli vysublimuju. Protože vaporizace je fakt na dvě věci.

Takže. Před čtyřmi hodinami jsem u sebe v ložnici na Akademii Aurora. Zírám na spodní stranu Björkmanovy matrace a modlím se k Tvůrci, aby si na nás tréninková koučička připravili něco jako sešlápní gravitace nebo požární cvičení. Večer před Výběrem nás nejspíš nechají spát. Ale stejně se modlím, protože:

- a) Ačkoli Björkman nikdy nechrápe, dneska jo, a já nemůžu spát.*
- b) Přeju si, aby tu zítra byl táta a viděl mě, a nemůžu spát.*
- c) Je večer před Výběrem a JÁ. NEMŮŽU. SPÁT.*

Nevím, proč mě to tak dostalo. Měl bych být jako kus ledu. U všech zkoušek jsem zabodoval. Jsem nejlepší skoro ve všech předmětech. Ze všech kadetů na akademii mám percentil 99.

Jones, Tyler, velitel jednotky první třídy.

Snaživka. Tak mi říkají ostatní Alfy. Někteří to myslí jako urážku, ale já to beru jako kompliment. Nikdo nemusel tak makat, aby se sem vůbec dostal. A nikdo nemakal tak tvrdě od chvíle, co jsme sem přijeli. Teď se všechna ta práce vyplatí, protože zítra je Výběr a já jsem získal hned čtyři z pěti prvních slotů, takže budu mít tu nejlepší jednotku, jakou kdy na Akademii Aurora viděli.

Tak proč nemůžu spát?

S dlouhým povzdechem to vzdám a slezu ze své palandy, navleču na sebe uniformu a prohrábnu si světlé vlasy. A poté co po Björk-

manovi šlehnu smrtícím pohledem – nebo alespoň umlčovacím –, fuknu do ovládacího panelu dveří a vyjdu na chodbu. Chrápání za mnou utichne.

Je pozdě v noci: 02:17 palubního času. Osvětlení je stažené, aby napodobovalo noc, ale světélkující pruhy na podlaze se rozzáří, když se kolem nich potácím chodbou. Cinknu přes unikom svojí sestře Scarlett, ale nebere to. Přemýšlím, jestli zkusit Cat, ale nejspíš spí. A já bych taky měl.

Přecházím podél dlouhého okna z plastoceli a pozoruju planoucí hvězdu Aurora za ním. Pozlácuje rámy tím nejsvětlejším odstínem zlaté. Ve starých terranských legendách byla Aurora bohyně úsvitu. Ohlašovala příchod denního světla a konec noci. Tehdy dal někdo tohle jméno hvězdě a podle ní zase byla pojmenovaná akademie, která ji dnes obíhá, a taky Legie Aurora, které jsem zasvětil svůj život.

Žiju tu už pět let. Přihlásil jsem se v den, kdy jsem oslavil třinácté narozeniny, a moje sestra dvojče taky. Náborář na stanici Nový Gettysburg si pamatoval našeho tátu. Řekl nám, že je mu to líto. Slíbil, že ty hajzlové za to zaplatí. Že tátova oběť – oběť všech našich vojáků – nebyla zbytečná.

Přemýšlím, jestli tomu pořád věřím.

Měl bych spát.

Nevím, kam jdu.

Až na to, že vím přesně, kam jdu.

Plížím se chodbou směrem k nákladovým dokům.

Čelist mám sevřenou.

Ruce v kapsách, aby nebylo vidět, že je svírám v pěsti.

O čtyři hodiny později buším stejnými pěsti do zámku kryopodu.

Kabinu kolem zaplňují stovky dalších podů, každý z nich pokrývá vrstva bílé námrazy. Led pod mými údery trochu popraská, ale dveře nepovolí. Unikom se snaží zámek bezdrátově hacknout, ale je moc pomalý.

Jestli brzo nevypadnu ven, umřu.

Hadfield zasáhne další šoková vlna a zatřese celou lodí. V opuš-
těném plavidle není žádná gravitace, takže nemůžu spadnout.
Ale držím se kryopodu, což znamená, že to se mnou pořád může
pěkně zamávat. Helmou skafandru se třísknu o jeden z dalších
podů a k sedmnácti poplachům, které mi už ječí v uších, se při-
dá další.

VAROVÁNÍ: OBLEK NARUŠEN. NÁDRŽ H₂O POŠKOZENA.

O-ou...

Dívka v kryopodu se ve spánku zamračí, jako by se jí zdála
noční můra. Chvilí přemýšlím, co pro ni bude znamenat, jestli se
ven dostaneme živí.

A pak na temeni ucítím cosi mokrého. Uvnitř helmy. Otočím
hlavu a snažím se najít problém, ale ta vlhkost se mi plazí vzadu
po krku a povrchové napětí mi ji drží na kůži. Dojde mi, že mi
praskla trubice na pití. Že se hydratační nádržky vyprazdňují pří-
mo dovnitř do helmy. Že i když mě tahle přehybová bouře neza-
bije, asi za sedm minut budu mít vodu všude a budu první člověk,
o kterém se bude říkat, že se utopil ve vesmíru.

Jestli se ven dostaneme živí?

„Ani omylem,“ zamumlám.

„Ani omylem,“ řekne podporučice.

*O tři a půl hodiny dříve stojím v letovém řídicím středisku Aka-
demie Aurora. Podporučice se jmenuje Lexingtonová a je jen o dva
roky starší než já. Před pár měsíci na oslavě Dne založení to trochu
přehnalas s pitím a řekla mi, že se jí líbí dolíčky v mých tvářích, tak-
že se na ni teď usmívám, kdykoli se naskytne příležitost.*

Hele, vždycky přece platí „ukaž, co máš“.

*I v tuhle hodinu je v docích plno. Z mezipatra nahoře vidím, jak
právě vykládají velkou nákladní loď ze sektoru Trask. Visí na sta-
ničních držácích, trup má pořádně omlácený po miliardách kilo-*

metrů, co už musela urazit. Vykládací drony létají všude kolem jako bzučící kovový roj.

Otočím se zpátky k podporučíci a ještě o trochu víc rozzářím svůj úsměv.

„Jen na hodinku, Lex,“ prosím.

Podporučice Lexingtonová pozvedne v odpověď jedno tmavé obočí. „Nechtěl jste říct, jen na hodinku, madam, kadete Jonesi?“

Ups. To jsem přepísknul.

„Ano, madam,“ zasalutuju ukázkově. „Omlouvám se, madam.“

„Neměl byste se taky trochu prospat?“ povzdychne si.

„Nemůžu usnout, madam.“

„Šlíte kvůli zítřejšímu Výběru?“ Zavrtí hlavou a konečně se usměje. „Jsi nejlepší Alfa z vašeho ročníku. Co ti dělá hlavu?“

„Jsem prostě jen nervózní.“ Kývnu k řadám Fantomů v oddíle 12. Průzkumné lodě jsou elegantní. Mají tvar kapky. Jsou stejně černé jako prázdnota venku. „Napadlo mě, že to využiju k něčemu užitečnému a aspoň nasbírám trochu času v Přehybu.“

Její úsměv zmizí. „Zamítá se. Kadeti do Přehybu bez kopilota nesmí, Jonesi.“

„Mám pětihvězdičkové vyznamenání od svého leteckého trenéra. A od zítřka budu plnohodnotný legionář. Nepoletím dál než čtvrt parseku.“

Nakloním se k ní blíž. A rozzářím úsměv na maximum.

„Copak bych vám lhal, madam?“

A jí se pomalu, pomaličku vrátí na rty úsměv.

Díky, dolíčky.

O deset minut později sedím v kokpitu Fantoma. Motory se zahřívají a dokovací systém napojí mou loď na startovací tunel. S neslyšným zaburácením se během chvilky řítím do temnoty. Za ochranným sklem se třpytí hvězdy. Prázdnota se táhne jakoby do nekonečna. Stanice Aurora prozařuje temnotu za mnou, rychlé křižníky i pomalu se vláčející hlavní bojová plavidla kotví ve vyhrazených kójičkách nebo se proplétají tmou kolem. Upravím kurz, pocítím nápor

závratě, jak gravitace zmizí a nahradí ji stav beztlíže, který panuje všude mimo ochrannou skořápku stanice.

Brána Přehybu se tyčí přímo přede mnou asi pět tisíc kiláků od přídě stanice. Je obrovská. Šestiúhelníková. Její pylony v černotě kolem zeleně pomrkávají. Uvnitř vidím mihotající se pole, které propichují zářivé světelné body.

Ve sluchátkách mi zapraská hlas.

„Fantome 151, tady řídicí středisko Aurory. Máte oprávnění vstoupit do Přehybu, přepínám.“

„Rozumím, Auroro.“

Nakopnu trysky a zrychlení mě zatlačí hluboko do sedadla. Auto-navigace naskočí, Brána Přehybu zazáří jasněji než slunce a já se bez jediného zvuku vrhnu přímo do nekonečné bezbarvé oblohy.

Vítají mě tu miliardy hvězd. Přehyb se přede mnou doširoka rozevírá a celého mě spolkne, v tu chvíli neslyším ani řev trysek, ani pípání navkomu, starosti ohledně Výběru, ani vzpomínky na tátu.

Na krátkou vteřinku se kolem jen třpytí Mléčná dráha v naprostém tichu.

A já neslyším vůbec nic.

Neslyším vůbec nic.

Zvětšující se bublina vody, která se mi plíží zezadu po hlavě, se mi už dostala až k uším, když se mi konečně povede odemknout kryopod. Tlumí tak všechny alarmy v mém skafandru. Prudce zavrtím hlavou, ale tekutina v nulové gravitaci prostě jen proklouzne kolem po mojí kůži a pořádná kapka se mi usídí přímo v levém oku. Jsem teď napůl slepý. Ze všech sil se snažím nenadávat, vypáčím západku kryopodu a otevřu dveře dokořán.

Tady v Přehybu nejsou žádné barvy, všechno je monochromatické, zredukované na odstíny černé a bílé. Když se tedy osvětlení podu přepne na trošku jinačí šedou, nejsem si tak úplně jistý, jakou barvu zrovna má...

ČERVENÝ POPLACH. STÁŽE PŘERUŠENA. POD 7173 NARUŠEN.
ČERVENÝ POPLACH.

Na monitorech naskakují varování, když zabořím ruce do viskózního gelu, a zamrkám, když se mi do skafandru zakousne zima. Nemám tušení, co se stane, když tuhle holku vytáhnou ven předčasně, ale když ji tu nechám v přehybové bouři, *rozhodně* ji to zabije. A jestli sebou pořádně nehodím, zabije mě to taky.

A jo, to bude pořád pěkně na hovno.

Naštěstí to vypadá, že kým *Hadfieldu* byl proražený už před desítkami let, takže tu není žádná atmosféra, která by dívce vytáhla zbytek tepla z těla. Bohužel to taky znamená, že tu nemá co dýchat. Ale drogy, které do ní napumpovali předtím, než ji zmrazili, jí zpomalily metabolismus dost na to, aby přežila pár minut bez kyslíku. S tím, jak mi do helmy pořád teče voda, si ohledně dýchání a nedýchání dělám větší starosti sám se sebou.

Vznáší se v beztlákovém stavu kousek nad podem, poutají ji k němu jen kapačky a pořád ji pokrývá mrazící kryogel. *Hadfield* se znovu otřeše a já jsem vlastně rád, že neslyším, co přehybová bouře s lodí dělá. Bok plavidla vedle mě vybuchne v opálově černém blesku, kov se okamžitě roztaví. Voda, která mi uniká do helmy, je s každou další vteřinou blíž a blíž mým rtům. Začnu po hrstech stírat gel z dívčina obličeje, mrskám ho přes celou komoru, kde se rozpleskne na dalších a dalších kryopodech. Jsou jich tu celé řady. Každý je naplněný stejným mrazicím gelem. V každém se vznáší pokřivená lidská mrtvola.

Všichni jsou mrtví. Stovky. Tisíce.

Každý člověk na téhle lodi je mrtvý... až na ni.

Holografický displej v helmě zabliká, když další blesk roztraví jinou část lodi. Přišla mi zpráva od palubního počítače mého Fantoma.

VAROVÁNÍ: INTENZITA PŘEHYBOVÉ BOUŘE STOUPÁ. DOPORUČUJE SE OKAMŽITÝ ODLET. OPAKUJI: DOPORUČUJE SE OKAMŽITÝ ODLET.

Jo, díky za radu.

Měl bych tady tu holku nechat. Nikdo by mi to nevyčítal. A galaxie, do které procitne? Tvůrce, nejspíš by mi poděkovala, kdybych ji tu prostě nechal napospas bouři. Ale pak se rozhlédnu po mrtvolách všude okolo. Všichni ti lidé, kteří vyrazili ze Země před tolika lety, vklouzli do spánku s příslibem nových obzorů, ale nikdy se znovu neprobudili. A uvědomím si, že ji tu prostě nemůžu nechat umřít.

Na téhle lodi už teď straší dost duchů.

Táta nám dřív o Přehybu vyprávěl strašidelné historky.

Vyrůstali jsme na nich, já i moje ségra. Táta u nás sedával dlouho do noci a mluvil o tom, jak v minulosti lidstvo dělalo první maličké krůčky mimo Terru. O tom, jak jsme prvně objevili prostor mezi prostorem, kde nebyla látka, z níž je vesmír ušitý, tak úplně správně sestehovaná. A protože jsme my Terrani tak kreativní partička, pojmenovali jsme ho po té jediné kouzelné věci, kterou nám umožňoval.

Přehyb.

No. Vezměte si list papíru. Představte si, že to je celá galaxie Mléčná dráha. Já vím, chci po vás hodně, ale můžete mi věřit. Ale no tak, podívejte se na ty dolíčky.

Tak, teď si představte, že jeden roh papíru je místo, kde zrovna sedíte. A ten naproti je stráááázně daleko na opačném konci galaxie. I kdybyste vyrazili rychlostí světla, trvalo by vám sto tisíc let, než byste se tam dostali.

Ale co se stane, když ten papír přehnete napůl? Oba rohy se dotknou, že? Tisíce století cesty se jen tak promění v procházku z jednoho konce ulice na druhý. Nemožné se právě stalo možným.

A přesně tohle nám Přehyb umožňuje.

Věc se má tak, že nemožné má vždycky nějakou cenu.

Táta nám o tom vyprávěl hororové příběhy. Bouře, které se vynoří jen tak odnikud a uzavřou celé velké oblasti vesmíru. První

průzkumná plavidla, která prostě jen tak zmizela. Pocit, jako by vám někdo dýchal za krk, jako byste nikdy nebyli sami.

Ukázalo se, že efekt, jaký má cestování skrz Přehyb na myšlící bytosti, se zhoršuje s přibývajícím věkem cestovatele. Nikomu, komu je přes pětadvacet, se Přehyb nedoporučuje. Všichni nad tuto věkovou hranici by se měli nechat zamrazit. V Legii mě čeká sedm let a pak budu po zbytek života sedět u stolku v kanceláři.

Ale právě teď jsme v čase asi před hodinou a já sedím ve Fantomovi. Překonávám celé oceány prostoru mezi hvězdami během minut. Pozoruju, jak se slunce rozostřují a prostor mezi nimi vlní a vzdálenost pozbývá smyslu. Ale přesto to začínám cítit. To, jak mi někdo dýchá za krk. Hlasy, které jsou těsně z doslechu.

Už jsem tu byl dost dlouho.

Výběr je zítra.

Měl bych si dáchnout.

Tvůrce, co tu vůbec dělám?

Nastavuju kurz zpátky k Akademii Aurora, když tu se na skle přede mnou objeví zpráva. Opakuje se. Automaticky.

SOS.

Žaludek se mi při pohledu na blikající písmena na displeji sevře. Stanovy Legie jasně uvádí, že každá loď je povinná prozkoumat nouzové volání, ale čidla lodi detekují, že je poblíž zdroje SOS přehybová bouře široká asi čtyři miliony kiláků.

A pak počítač rozšifruje identifikační kód toho nouzového signálu.

IDENTIFIKACE: TERRANSKÉ PLOVIDLO, TŘÍDA ARCHA

OZNAČENÍ: HADFIELD

„To nemůže být...“ zašeptám.

Všichni znají příběh katastrofy Hadfieldu. Kdysi v dobách, kdy se s kolonizací vesmíru teprve začínalo, zmizela v Přehybu celá loď. Takhle tragédie ukončila věk korporátních průzkumných výprav do vesmíru. Zemřelo téměř deset tisíc kolonistů.

A v tu chvíli mi počítač na displej nahodí další zprávu.

UPOZORNĚNÍ: ZAZNAMENÁN BIOSIGNÁL. JEDINÝ PŘEŽIVŠÍ.

OPAKUJI: JEDINÝ PŘEŽIVŠÍ.

„U Tvůrcova dechu...“ zašeptám.

„U Tvůrcova dechu!“ zařvu.

Další oblouk kvantového blesku rozerve trup *Hadfieldu* jen pár metrů od mé hlavy. Není tu atmosféra a uši mám stejně plné tekutiny, takže neslyším, jak kov sublimuje. Ale uvnitř těla mi všechno poskočí a voda v helmě najednou chutná slaneč. Mám ji teď přes pusy – jen pravé oko a nos ještě zůstávají suché.

Chvilku mi trvalo, než jsem ji našel. Procházel jsem potměnými útroby *Hadfieldu* a přehybová bouře byla blíž a blíž. Míjel jsem tisíce kryopodů s tisícovkami mrtvých uvnitř. Nebylo tu ani stopy po tom, co je zabilo nebo proč byla ta jedna jediná holka pořád naživu. Ale nakonec jsem ji objevil. Choulila se ve svém podu, oči měla zavřené, jako by zrovna usnula. Šípková Růženka.

V okamžiku, kdy mnou otřesy mrští o stěnu lodi tak prudce, že mi to málem vyrazí dech, pořád ještě spí. Voda v helmě se rozstříkne a já ji omylem vdechnu, začnu se dusit a lapat po dechu. Mám asi tak dvě minuty, než se utopím. A tak jí prostě vyrvu dýchací trubici z krku, vytrhnu jí kapačky z paží a sleduju, jak krev ve vakuu krystalizuje. Celou dobu se ani nepohne. Ale mračí se, jako by byla pořád uvězněná v té noční můře.

Tomu pocitu začínám rozumět.

Teď mám tu obří vodní bublinu přes obě oči a z obou stran se mi blíží k nosu. Mrkám a snažím se zaostřit, držím si dívku blízko u sebe a vykopnu proti pažení. Ani jeden nic nevážíme, ale s tím, jak se *Hadfield* otrásá a voda mě skoro oslepuje, je vlastně nemožné jakkoli řídit, kam plujeme. Narazíme do skrumáže podů plných dávno mrtvých těl.

Přemýšlím, kolik z těch lidí asi znala.

Odrazím se od zdi, prsty zašmátrám po nějakém úchyty. Tělo lodi je pokroucená změt stovek sálů plných podů. Ale já ve zkoušce orientace v nulové gravitaci zaválel. Vím přesně, kam musíme zamířit. Jak se dostat do doků a k Fantomovi, který na nás čeká venku.

Až na to, že v tu chvíli se mi voda nahrne do nosu.

A já nemůžu dýchat.

Což možná zní špatně, já vím...

Fajn, je to fakt špatný.

Ale to, že nemůžu dýchat, taky znamená, že už nepotřebuju zásobu kyslíku. A tak se nastavím tak, abych mířil do chodby, která vede pryč od kryopodů. Sáhnu na zadní část skafandru a najdu ty správné kabely. Vyškubnu je. Proud O₂ unikající z obleku funguje jako tryska pohonné jednotky a my letíme vpřed.

Přidržuju tu holku před sebou, směr měním volnou rukou a snažím se mžourat skrz vodu, která mi plní helmu. Plíce mi hoří. Do stěn lodi se zařezávají blesky, krájí titan jako máslo. Plavidlo se otrásá a my se odrážíme od zdí a ovládacích panelů, kopu nohama a nějak se mi daří držet směr.

Ven.

Pryč.

Už jsme v docích, Fantoma jsem zaparkoval na protější straně, a protože mám oči plné vody, vypadá jen jako tmavý flek. Hned za dveřmi oddílu víří obrovská mračna přehybové bouře. Vzduchem jiskří černé blesky. Před očima mi tančí černé skvrny. Celá podvodní galaxie. Jsem skoro hluchý. Skoro slepý. V mysli mi klíčí jediná myšlenka.

Jsmo pořád moc daleko.

K Fantomovi je to ještě aspoň dvě stě metrů. A já každou chvíli podlehnu dýchacímu reflexu, naberu si do plic pořádnou porci vody a se spásou na dohled prostě umřu.

Oba umřeme.

Tvůrce, pomoz nám.

Blyská se. Moje plíce ječí. Srdce ječí. Celá Mléčná dráha ječí.

Zavřu oči. Myslím na svou sestru. Modlím se, aby byla v pořádku. Zmocní se mě závrať a najednou něco nahmatám. Kov. Znamý.

Co to...?

Otevřu oči a zjistím, že jsme na místě. Vznášíme se hned vedle Fantoma a já se dotýkám konečky prstů poklopu palubního průlezu. To není možný. Ani náhodou...

Není čas na otázky, Tylere.

Rozrazím průlez, vtáhnu nás dovnitř a zabouchnu za námi poklop. Jak se mrňavá přechodová komora začne plnit kyslíkem, servu si z hlavy helmu a utřu si vodu z obličej. Výdech se mi vydere z plic explozivní rychlostí. Stočím se do klubíčka, vznáším se, lapám po dechu a do plic se mi sladce dostává lahodný vzduch. Před očima mi pořád tančí černé skvrny. *Hadfield* se houpe a zmítá sebou a hází s Fantomem v dokovacích podpěrách sem a tam.

Musíš sebou hodit, Tylere.

HODĚ SEBOU, DO HAJZLU.

Rozrazím dveře přechodové komory a už se sápu do pilotního křesla. Plíce mě pořád bolí a z očí mi tečou slzy. Praštím do ovládacího panelu, trysky nahodím ještě dřív, než se uvolní držáky, a vyrazím z útrob *Hadfieldu*, jako by mi za patama hořelo.

Přehybová bouře se za námi valí a nafukuje, všechny senzory červeně blikají. Síla motoru mě zarazila do sedadla, gravitace mi tvrdě tlačí na hrudník a pořád ještě zrychlujeme. Už teď mám kyslíkový dluh a víc prostě nesnesu.

Ještě se mi povede roztřesenou rukou aktivovat nouzový signál a pak už se potápím. Kamsi dolů do bílých hlubin za očima. Mají stejnou barvu jako hvězdy třpytící se tam venku v nekonečné černi.

A moje poslední myšlenka, než úplně vypnu?

Neříkám si, že jsem právě někomu zachránil život nebo že netuším, jak jsme urazili těch posledních dvě stě metrů zpátky k přechodové komoře Fantoma. Ani to, že bychom rozhodně měli být oba mrtví.

V hlavě mi běží jen to, že prošvihnu Výběr.

2

AURI

Jsem celá z betonu. Moje tělo je vytesané z jednoho kusu kamene a nemůžu pohnout jediným svalem.

A to je to jediné, co vím. Nemůžu se pohnout.

Neznám svoje jméno. Nevím, kde jsem. Netuším, proč nevidím ani neslyším, necítím chuť ani vůni, proč nemůžu nic nahmatat.

A pak přijde... podnět. Ale je to, jako když člověk padá a netuší, kde je nahoře a kde dole, nebo když ho zasáhne proud vody a nelze určit, jestli je teplá nebo studená. Já zase nedokážu říct, jestli něco slyším, vidím nebo cítím. Jen vím, že je tu zkratka něco, co tu předtím nebylo, takže netrpělivě čekám, abych se dozvěděla, co se bude dít dál.

„Prosím, madam, jen mě nechte dojít si pro unikom, připojím se na Výběr dálkově odsud. Možná stihnu pár posledních kol, jen kdybych mohl...“

Je to klučičí hlas a najednou dokonce rozumím i slovům, která říká, ačkoli netuším, o čem to mluví – ale v jeho tónu je cosi zoufalého, což mi okamžitě zrychlí tep.

„Musíte pochopit, jak je to důležité.“

„Musíš pochopit, jak je to důležité, Auroro.“ To promlouvá moje mamka a stojí hned za mnou, ruku má přehozenou kolem mých ramen. „Všechno se tím změní.“

Stojíme u okna, na druhé straně tlustého skla jsou vidět útržky mraků nebo smogu. Předkloním se a opřu se o něj čelem, a když se podívám dolů, pochopím, kde jsem. Kdesi hluboko dole rozeznávám záblesk blátivě zelené. Central Park, co vypadá jako příkryvka sešivaná z různých kousků hnědé, střechy chudinské čtvrti a malá políčka, která obdělávají její obyvatelé, a za tím šedohnědá plocha – voda.

Jsmo právě na západní Devětaosmdesáté ulici na ústředí Ad Astra s. r. o., kde pracují moji rodiče. Právě startuje expedice Octavia III. Rodiče si přáli, abychom pochopily, proč vlastně letí. Proč nás čeká rok na internátu a prázdniny strávené u přátel. Odehrálo se to asi dva měsíce předtím, než mamce řekli, že ji z mise vyřadili.

Než jí táta oznámil, že poletí i bez ní.

A pak mi stromy v Central Parku začnou růst přímo před očima jako Jackovy kouzelné fazole. Za pár vteřin jsou vysoké jako mrakodrapy kolem. Jako kdyby někdo zmáčkl tlačítko rychlého přetáčení, vidím, jak se výhonky obtáčí kolem naší budovy a mačkají ji jako škrtič, omítka začíná prskat a ze stropu se snáší jemný prach.

Z oblohy padají modré vločky, jako sníh.

Ale tahle část vzpomínky se nikdy nestala a pohled na to je bolestivý – nepříjemný a nevíтанý způsobem, který nedovedu přesně definovat. Odtáhnu se od toho pocitu, odstrčím ho od sebe a klopýtám zpátky směrem k vědomí.

Zpátky ke světlu.

Světlo je jasné a ten kluk pořád mluví, a když se vrátím do skořápky svého těla, najednou si vzpomenu na svoje jméno. Jsem Aurora Jie-Lin O'Malleyová.

Ne, počkat.

Jsem Auri O'Malleyová. To je lepší. To jsem já.

A rozhodně mám tělo. Tohle je dobrý, vypadá to jako pokrok.

Moje smysly, chuť i čich, jsou zpátky a já si okamžitě přeju, aby to tak nebylo. Protože do háje, v puse mám pocit, jako by tam cosi na druhou vlezlo, bojovalo spolu na život a na smrt a pak se rozložilo.

Teď uslyším z větší dálky ženský hlas. „Vaše sestra tu bude za chvíli, stačí počkat.“

A zas ten kluk: „Jde sem Scarlett? U Tvůrcova dechu, to už graduační ceremonie skončila? Jak dlouho ještě musím čekat?“

Jak dlouho ještě musím čekat?

Videochatuju s tátou a tahle otázka mi neustále straší v mysli. Zpoždění toho spojení mě připravuje o poslední zbytky trpělivosti, přenosový systém mě nutí čekat dokonce několik minut, než se moje odpovědi dostanou k němu na Octavii, a dalších pár minut, než se zase ozve on mně.

Ale vedle táty sedí Patrice a neexistuje jediný důvod, proč by tam měla být – pokud mi teda ty novinky nechce sdělit sama. Myslím, že se za chvilku dozvím, že čekání, které dva roky tvořilo páteř mého života, je skoro u konce. Myslím, že se mi konečně vrátí všechna energie, kterou jsem do toho investovala, že mi bude řečeno, že jsem byla zvolena pro třetí misi na Octavii.

Dneska mám sedmnácté narozeniny a neumím si představit lepší dárek v celém časoprostorovém kontinuu.

Patrice ale ještě nepromluvila a táta blábolí o jiných věcech, culí se, jako by mu zrovna vyšla čísla ve sportce. Jeho stan je fuč – sedí před opravdovou zdí s opravdovým oknem a vůbec, takže je mi jasné, že kolonie dělá obrovské pokroky. Táta má na klíně jednoho ze šimpanzů, se kterými v rámci biologického programu Octavie pracuje. Když se sestrou zlobíme, škádlí nás tím, že jim říká „moje oblíbené děti“.

„Moje adoptivní rodina se má skvěle,“ zasměje se a pohladí zvíře. „Ale těším se, až tady konečně budu mít alespoň jednu ze svých holčiček z masa a kostí.“

„Takže to bude brzy?“ zeptám se, už tu otázku nedokážu dál zdržovat.

Vnitřně zasténám, opřu si hlavu dozadu a připravuju se na čtyřminutové čekání na odpověď. Ale srdce se mi sevře, když k nim konečně moje otázka dorazí. Táta se pořád usmívá, ale Patrice vypadá... nervózně? Ustaraně?

„Bude to brzy, Jue-Lin,“ slíbí táta. „Ale... dneska voláme kvůli něčemu jinému.“

... Moment, to si fakt vzpomněl, že mám narožky?

Pořád se usmívá a zvedne ruku tak, abych ji viděla na obrazovce.

No do prkynka, drží Patrice za ruku...

„Patrice a já spolu v poslední době trávíme spoustu času,“ řekne. „A rozhodli jsme se, že je vhodná doba vzít to trochu oficiálněji a nastěhovat se k sobě. Takže až přijedeš, budeme tu bydlet ve třech.“ Mluví dál, ale já ho sotva poslouchám. „Říkal jsem si, že bys s sebou mohla přivést rýžovou mouku. A tapiokový škrob. Chci, abychom si dali aspoň jedno skutečné, nesyntetické jídlo na oslavu toho, že jsme zase pohromadě. Udělám rýžové nudle.“

Chvilku mi trvá, než mi dojde, že skončil, že čeká na mou odpověď. Dívám se na ně, na jejich propletené ruce, tátův nadějeplný úsměv a Patriciin ztrápený škleb. Myslím na mamku a snažím se pochopit, co to bude znamenat.

„To si snad děláte srandu,“ řeknu nakonec. „Chcete, abych... oslavovala?“

Hádat se se čtyřminutovým zpožděním moc nefunguje, takže prostě nechám svůj přenos zapnutý a řeknu mu najednou všechno, co potřebuju, než se vůbec dostane ke slovu.

„Hele, mrzí mě, že to musíš slyšet, Patrice, ale táta očividně nebyl dost ohleduplný, aby mi tohle řekl soukromě.“ Zabodnu pohled do něj, prstem mačkám přenosové tlačítko tak silně, až mi kloub zbělá. „Tak zaprvé, díky za přání k narožkám, tati. Díky za blahopřání k dalšímu vítězství v celostátních. Díky, že sis vzpomněl, že máš napsat Callie před recitálem, kde mimochodem zaválela. Ale nejvíc

ze všeho ti děkuju za tohle. Mamce se nepovedlo získat prověrku na Octavii, takže co... prostě ji nahradíš? Ještě jste se ani nerozvedli!“

Nechci jejich zpožděnou odpověď slyšet. Nechci poslouchat nové verze pořád těch samých výmluv a omluv. Praštím do tlačítka a vysílání ukončím. Ale než se zvednu ze židle, zamrzlý obraz těch dvou se zachvěje.

Vidím záblesk světla.

Je tak jasný, že se celý svět utopí v bílé. A jak se proti němu snažím mrkat a mžourat a natáhnou ruce před sebe, dojde mi, že nic nevidím.

Nevidím.

Vidím.

Ležím na zádech a vidím nad sebou strop. Je bílý a plazí se přes něj kabely a někde nade mnou je taky světlo, které mě bodá do očí. Zvednu ruce před sebe, jako jsem to udělala ve snu, jsem skoro překvapená, že vidím svoje prsty.

Ale dost s divnými sny, pamatuju si teď svoje jméno. A taky svou rodinu. Byla jsem členkou třetí přepravní zásilky kolonistů do Octavie III. Pokrok!

Možná jsem teď na Octavii a právě se zotavuju z krya?

Zírám na strop, oči mám kvůli světlu napůl přivřené. Cítím, jak se kolem mě vznáší daleko víc vzpomínek, ale jsou kousíček za hranicí dosahu. Možná když budu předstírat, že se nedívám, že koukám jinam, připlíží se ke mně. A pak po nich skočím.

Takže se soustředím na něco jiného a rozhodnu se zkusit potočit hlavou. Vyberu si levou stranu, protože si myslím, že od tamtud přichází hlas toho kluka. Cítím se jako jeden z takových těch siláků, co ve videu tahají rukama na řetězech celé nákladní drony, když se napnu proti malátnosti, co mě zahaluje, a zapojím do toho úsilí každičky svůj atom. Je to ten nejdivnější pocit – nepředstavitelná námaha, aniž bych cokoli cítila.

Odmění mě pohled na skleněnou stěnu, asi do výšky pasu matnou. Ten kluk je na druhé straně a přechází sem a tam jako zvíře uvězněné v kleci.

Mozek jako by se mi začal přehřívát, jak se snaží zpracovat přemíru informací najednou.

Fakt: Je naprosto k sežrání. Má ostře řezanou čelist, rozčuchané blond vlasy, zadumaný pohled s dokonalou jizvičkou v pravém obočí. Jakože tohle-ani-není-vtipný naprosto k sežrání. A tahle skutečnost zabírá dost podstatnou část mojí mentální kapacity.

Fakt: Nemá na sobě tričko. Tahle skutečnost se zrovna hlásí o slovo jako Nejdůležitější ze všech faktů a zdá se více než relevantní, co se mých zájmů týká.

Ať už je v mém zájmu cokoli.

Ať už jsme teď kdekoli.

Ale moment, počkat minutku, dámy a pánové a všichni, co jste obojí či někde mezi. Máme tu nového soutěžícího v boji o postavení Nejdůležitějšího faktu století. Všechny ostatní skutečnosti prosím ustupte.

Fakt: Ačkoli to matné sklo zamlžuje všechny zajímavé detaily, není o tom sebemenších pochyb. Můj záhadný neznámý v současné době nemá ve svém držení kalhoty.

Tohle bude zajímavý den.

Zamračí se a vymáčkne z toho zjizveného obočí naprosté maximum.

„Trvá to věčnost,“ řekne.

„Trvá to věčnost.“

Muž přede mnou si zase stěžuje. Řadíme se do fronty na kryopody, jsou nás stovky a všude to je cítit industriálním chlorovým čističem. V žaludku mi poletuje hejno motýlů, ale nejsou to nervy – spíš nadšení. Trénovala jsem na tohle roky. Bojovala jsem zuby nehty, aby mě do programu zařadili. Tenhle okamžik jsem si zasloužila.

Včera jsem se rozloučila s mamkou a mladší sestřičkou Callie a to bylo na celém odchodu to nejhorší. S tátou jsem nemluvila od toho incidentu s Patrice a nevím, co si povíme, až se zase uvidíme. Patrice je v pohodě – poslala několik informativních dokumentů, které si musím přečíst, psala přátelsky a profesionálně. Ale to táta fakt ze všech lidí, co si mohl vybrat, musel začít klátit mou supervizorku?

Ještě jednou díky, tati.

Posunu se o kousek blíž k začátku fronty. Za minutku na mě přijde řada ve sprchách a já se vydrbu až na kost, obléknu si tenkou šedivou teplákovku a vlezu do kabiny. Nejdřív nás všechny uspí a pak zavedou dýchací a výživové trubice.

Holka, která stojí v řadě za mnou, vypadá asi stejně stará jako já a je strašně nervózní, očima těká kolem tak neklidně, jako by se její pohled odrážel od každého povrchu, na který dopadne.

„Ahoj,“ pozdravím a nasadím úsměv.

„Ahoj,“ odpoví roztřeseně.

„Jdeš na praxi?“ hádám, abych ji rozptýlila.

„Meteorologie,“ řekne a zatváří se trochu stydlivě. „Počasí mě hrozně bere. A ještě aby ne, vyrůstala jsem na Floridě. Máme tam úplně všechny druhy počasí.“

„Mě čeká průzkum a kartografie,“ odpovím. „Objevování míst, kam se ještě nikdo nevydal, a podobný kraviný. Ale taky budu dost na základně. Můžeme se občas sejít.“

Nakloní hlavu, jako bych řekla něco podivného, a celá scéna se zatřese, zachvěje, někde začne problikávat jasné světlo jako diskokoule. Dívka zavře oči před těmi oslepujícími záblesky, a když je zase otevře, vidím, že to právě se změnilo. Pořád vidím zorničku, černý okraj duhovky, ale ačkoli má levé oko hnědé, to pravé úplně zbělalo.

„Ešvárci,“ zašeptá a zírá na mě, jako by mě vůbec neviděla.

„... Cože?“

Ten ufnukaný chlap před námi zašeptá to slovo taky. „E-E-Ešvárci.“

Když se obrátím, zjistím, že i jemu zbělalo pravé oko.

„Co to znamená?“

Ale ani jeden z nich neodpoví. Jen znovu zašeptají to slovo a ten zvuk se šíří frontou jako lesní požár.

„Ešvárci.“

„Ešvárci.“

„Ešvárci.“

Oko jí plane, prsty se třesou a natáhne se, aby se dotkla mojí tváře.

Ale nazdárek, hmate. Vidím, že ses k nám rozhodl připojit. A teď, když jsi tady, zjišťuju, že asi každičká část mého těla bolí způsobem, o jehož existenci jsem neměla ani tušení.

Zalije mě další vlna bolesti, odnese poslední zbytky té děsivé vzpomínky, co nebyla sen, a připomene mi, že moje tělo je teď nejspíš stejně pošahané jako moje hlava. Jediné, co zvládnu, je supět, pofňukávat s rozedřeným hrdlem, které se mi svírá, dávím se jen samotným úsilím existovat, než se hrany bolesti začnou otupovat. Ale s bolestí a hmatem přichází taky možnost se konečně hýbat. A to znamená, že se můžu zvednout na lokty a znovu se podívat na toho kluka. Jeho spodní polovina těla změnila barvu na tmavě šedivou, a z toho usuzuju, že už na sobě bohužel má kalhoty.

Tenhle den bude na nic.

Objevení kalhot způsobí, že mě v mozku zašimrá otázka, a já se podívám dolů pod lehkou stříbřitou pokrývku, která mě momentálně zakrývá, abych zkontrolovala, co mám na sobě já. Ukáže se, že odpověď zní „vůbec nic“.

Ehm.

Zase se mrknu na toho kluka a on se na mě v tu chvíli otočí a vykulí oči, když si uvědomí, že jsem vzhůru. Nadechnu se, abych promluvila, ale rozkašlu se, hrdlo mě pálí, jako by se mi někdo snažil vyrvat hlasivky, pěkně jednu po druhé.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se.

„Tohle je Octavia?“ zasípám.

Zavrtí hlavou a jeho modré oči se zadívají do mých. „Jak se jmenuješ?“

„Aurora,“ povede se mi ze sebe dostat. „Auri.“

„Tyler,“ odpoví.

A já bych se měla zeptat, kde jsem. Jestli jsme na *Hadfieldu* a vytáhli mě z kryospánku dřív, nebo jsem na Zemi a mise byla zrušena. Ale v jeho pohledu je něco, co mi zabrání tu otázku položit.

Opře si čelo o sklo mezi námi s hlasitým zaduněním. Tak jako jsem to já udělala u toho okna na Devětaosmdesáté ulici. Ta vzpomínka mě zaskočí nepřipravenou, přinese s sebou bodavou vlnu touhy vidět mamku. Ten kluk vypadá stejně ztraceně, jako se cítím.

„A ty jsi v pohodě?“ zašeptám.

„Propásl jsem to,“ řekne konečně. „Výběr. Propásl jsem to od začátku do konce.“

Netuším, co to je Výběr nebo proč je tak důležitý. Ale stejně se zeptám.

„Měl jsi něco důležitějšího na práci?“

Přikývne a povzdechne si. „Zachraňoval jsem tě.“

Zachraňoval.

To není dobré slovo.

„Kdo ví, koho jsem dostal,“ řekne a oba víme, že mění téma.

„Měl jsem mít čtyři z pěti prvních výběrů a teď dostanu zbytky. Odpad. A to jsem se jen řídil prav...“

„Není to *zas* taková hrůza, Tyi.“

To hluboké zapředení se ozve odněkud mimo moje zorné pole. Holčičí hlas.

Tyler se ode mě otočí, jako bych ani nemohla být míň zajímavá, a připlácne se na přední stěnu zadržovací místnosti.

„Scarlett.“

Opatrně se natočím tak, abych se tam mohla podívat – pořád musím promýšlet a plánovat každý pohyb, moje tělo bez pořádně promyšlené strategie žádné přesuny dělat nehodlá – a zjistit, koho vítá. Stojí tam dvě dívky v modrošedých uniformách, mají stejnou barvu jako kalhoty, které Tyler nějak získal. Jedna má zářivě rudé vlasy – vlastně spíš oranžové, fakt povedená práce – ostříhané na módní asymetrické mikádo, které jí povlává kolem stejně ostře řezané brady, jako má on. Má i jeho plné rty a silná obočí. Sukně její uniformy je působivě krátká. Je vysoká. A naprosto úžasná. Předpokládám, že tohle je Scarlett.

Ta druhá holka má úzký obličej a na krku vytetovaného vzletajícího fénixe. Černé vlasy má nahoře na hlavě delší a vyčesané vzhůru, na stranách téměř vyholené a pod nimi další tetování. Dá se odhadnout, že bude mít ve tvářích dolíčky a taky široký úsměv, ale všechno jsou to jen tipy, protože právě teď vypadá, jako by jí někdo zavraždil babičku.

„Cat?“ osloví ji Tyler. Hlas má tichý a prosebný.

„Ketchett se mě snažil draftovat,“ řekne. „A pak taky pár dalších. Řekla jsem jim, že už Alfu mám, jen že se nestihl dostavit.“

„Řekla, jo? Ketchett pořád dechá?“

„Jo,“ ušklíbne se holka. „Ale až příště půjdeš do kaple, pomodli se za jeho varlata.“

Tyler pomalu vydechne a přitiskne dlaně na sklo a ona se natáhne, aby to gesto z druhé strany zopakovala.

Dívka s oranžovými vlasy je pozoruje. „Já jsem nemusela být zas až tak zatvrzelá,“ pronese sarkasticky. „Ale nemohla jsem tě tam nechat samotného. Nejspíš by ses nechal zabít, kdybys mě neměl, abych tě vykecala ze všech problémů, bratříčku.“

Potetovaná si vyhrne rukávy a odhalí další kérky. „A když už o tom mluvíme, nechceš nám říct, co jsi sám dělal v Přehybu? Zase jsi myslel svou druhou hlavou?“

Scarlett souhlasně přikývne. „Zachraňovat dámy v nesnázích, to je fakt jak z dvaadvacátého století, Tyi.“

... Cože?

Tyler zvedne ruce, jako by chtěl říct *Co ode mě čekáte?*, a obě holky se otočí a zvědavě zabodnou pohledy do mě. Posuzují mě. Odhadují.

„Líbí se mi její vlasy,“ prohlásí Scarlett. Pak, jako by jí došlo, že jsem skutečný člověk, promluví na mě, hlasitěji a trochu pomaleji. „*Líbí se mi tvoje vlasy.*“

Druhá holka ohrne nos, očividně tak ohromená není. „Už jsi jí řekl tu špatnou zprávu o knížkách, co si půjčila z knihovny?“

„Cat!“ štěknou na ni oba sborově.

Než můžou pokračovat, vloží se do toho dospělý hlas. „Legionáři Jonesi, vaše karanténa byla zrušena, můžete jít.“

Ty se na mě podívá a naše pohledy se setkají. Zaváhá.

Už jsi jí řekl tu špatnou zprávu?

„Ráno můžete zavolat a zjistit si, kdy smíte přijít na návštěvu,“ dodá hlas.

Neochotně přikývne, a když se před ním se zasyčením otevrou dveře, vykročí ze zadržovací buňky. S posledním pohledem na mě opustí trojice místnost, Tyův hlas mi mizí z doslechu stejně jako jeho postava ze zorného pole.

„Hele, mohl bych někde dostat triko?“

Můj mozek si teď začne dávat dohromady další fakta, a jak postupně odeznívají účinky krya, dostavuje se podráždění.

Kde to jsem? Kdo jsou tihle lidi? Mají na sobě uniformy – je to nějaká vojenská základna? A jestli jo, co tu dělám a jsem v bezpečí? Snažím se ze sebe vyrazit nějakou otázku, ale můj hlas nefunguje. A stejně se není koho zeptat.

A tak tam zůstanu sama v tichu, každý nerv mi pulzuje v rytmu srdce, hlava mi přetéká napůl položenými dotazy a snažím se vybruslit z pocitu zmatení, který očividně přichází s kryospánkem a já o tom neměla ani tušení.

Nevím, kolik času uplyne, než zase uslyším hlasy. Jsem zrovna uvězněná uprostřed další divné snové vize, tentokrát je v ní svět plný silných zelených rostlin, co se snaží popadnout všechno v dosahu, z oblohy se snáší modrý sníh, když...

„Auroro, slyšíš mě?“

S nadlidským úsilím vytlačím z mysli obraz místa, které jsem nikdy neviděla, a otočím hlavu. Musela jsem usnout, protože vedle mě stojí žena ve stejně modrošedé uniformě, jako měli všichni ostatní.

Je naprosto bílá. A tím nemyslím to, že já jsem napůl Čiňanka a ona má prostě pleť bělejší než já, ale fakt bílobíle bílá. Nemožně bílá. Oči má světle šedé – celé, nejen duhovky – a až moc velké. Sněhobílé vlasy má stažené do ohonu.

„Jsem bitevní velitelka velkého klanu Danil de Verra de Stoyová.“ Odmlčí se, abych tolik titulů zvládla strávit. „Ráda tě poznávám, Auroro.“

Velký klan cožeto?

„Mmm,“ souhlasím a nehodlám riskovat žádný jiný zvuk.

Nikdo mi nikdy neříká Auroro, pokud teda zrovna nemám průšvih.

„Je mi jasné, že máš spoustu otázek,“ řekne.

Očividně nečeká odpověď. Maličko přikývnu a nutím se zůstat soustředěná na tenhle okamžik.

„Obávám se, že přináším špatné zprávy,“ pokračuje. „Neznám způsob, jak bych ti je mohla sdělit nějak jemně, takže prostě budu upřímná. Zatímco byla vaše loď na cestě do Lei Gong, došlo k incidentu.“

„Cestovali jsme k Octavii,“ řeknu tiše, ale vím, že o jméno mojí kolonie nejde. Z opatrné odtažitosti v jejím hlase je mi jasné, že teď přijde něco daleko většího. Ve vzduchu visí podivný tlak, jako by každou chvíli měla vypuknout bouře.

„Byla jsi nesprávně vytažena z kryopodu,“ pokračuje, „což je důvod, proč máš pocit, jako by tě někdo obrátil naruby. To se brzy zlepší. Ale *Hadfield* potkala v Přehybu nehoda, Auroro.“

„Jsem Auri,“ zašeptám, protože se snažím zdržovat.

Nehoda v Přehybu.

„Auri.“

„Jaká nehoda?“ zeptám se.

„Nějakou dobu jste se tam jen tak vznášeli. Možná sis všimla, že vypadám jinak než ty.“

„Moje mamka vždycky říká, že není zdvořilé na tyhle věci upozorňovat.“

Na to odpoví podivně smutným úsměvem. „Jsem Betraskan-ka. Příslušnice jedné z mnoha mimozemských ras, se kterými se Terrani setkali od chvíle, kdy ses nalodila na *Hadfield*.“

A v tu chvíli to moje mysl s jedním dlouhým *pííííííííííííííp* vzdá a veškeré souvislé uvažování skončí.

Mimozemské rasy?

Mnoho?

Nelze zpracovat, prosím restartujte.

„Ehm,“ pronesu velmi opatrně. Můj mozek se ze všech sil snaží předložit mi nějaké možnosti a zoufale selhává. Jsou tihle lidé nějakí konpirační teroristi? Unesli mě blázni? Možná jsou přece jen od armády a tenhle první kontakt nám civilistům zatajovali?

„Vím, že musí být těžké to nějak zpracovat,“ řekne.

„Setkali jsme se s mimozemšťany?“ dostanu ze sebe.

„Obávám se, že ano.“

„Ale cesta Přehybem do Octavie měla trvat jen týden! Když jsme se tam ani nedostali, muselo uplynout jen pár dnů, ne?“

„Obávám se, že ne.“

Něco se mi plazí v očích po okraji zorného pole, jako by tam prosakovala voda, akorát že ta voda je fosforeskující a propichují ji tisíce bodů tyrkysového světla. Potlačím to a soustředím se na ženu u své postele.

„Jak...“ Sevře se mi krk. Otázku sotva zašeptám. „Jak dlouho jsem byla mimo?“

„Je mi to líto, Auroro. Auri.“

„Jak *dlouho*?“

„... Dvě stě dvacet let.“

„Cože? To si děláte srandu. To je...“ Ale nenacházím pro to slova. „O čem to mluvíte?“

„Vím, že to musí být těžké,“ pronese opatrně.

Těžké?

Těžké?

Potřebuju si promluvit s někým, kdo neplácá nesmysly. Srdce mi divoce buší, snaží se mi vyskočit z hrudi, tempo je stejné jako bubny ve spáncích. Sevřu stříbřitou pokrývku, přitáhnou si ji k sobě a sednu si. Celý svět se roztočí. Ale mně se stejně podaří přehodit nohy přes okraj lůžka a omotat kolem sebe látku jako tógu. Vyštrachám se na nohy.

„Auroro...“

„Chci mluvit s někým z Ad Astry, s někým z expedice Octavia. Chci mluvit s mámou nebo tátou.“

„Prosím, Auroro...“

S klopytáním udělám prvních pár kroků a setrvačnost mě donese ke dveřím, které se otevřou, když se k nim přiblížím. Dvě ženy v modrošedých uniformách se ke mně otočí čelem a jedna ke mně přistoupí blíž.

Snažím se jí uhnout, ale skoro spadnu na bok a ona mě popadne za rameno. Ruce mám plné příkrývky, kterou si přidržuju u těla, takže ji prostě jen kopnu do kolene. Vykřikne, ruce na mojí paži bolestivě sevře a zaboří do mě prsty.

„Nechte ji projít.“ To promluvila bílá paní bitevní velitelka za mnou a její hlas je v kontrastu s mou vnitřní panikou naprosto klidný. Trochu rezignovaný.

Žena mě pustí a mně se třesou nohy, jak se snažím dál potáčet vpřed, hrdlo mám stažené, jako by mi někdo svíral krk.

A pak uvidím okna na druhé straně chodby. Vidím, co je za nimi.

Hvězdy.

3

SCARLETT

Tohle je fakt kokotina.

Přesně to si můj bratříček myslí. Vidím to na něm. Samozřejmě to neřekne nahlas, protože Tyler Jones, velitel jednotky první třídy, přece nekleje. Tyler Jones nebere drogy a nepije a nedělá nic z toho, co my, obyčejní smrtelníci, vnímáme jako zábavu. Ale pokud mě osmnáct let v týhle podivný malý galaxii něco naučilo, je to tohle:

To, že člověk něco neříká, ještě neznamená, že si to nemyslí.

Sedíme na plošině nad arboretem... no, já a Cat sedíme. Tyler přechází sem a tam a snaží se nějak zpracovat myšlenku, že posledních pět let jeho usilovný práce právě skončilo spláchnuto v recyklátoru. Projede si jednou rukou ty svoje zlatavý blond vlasy, a když kolem mě projde asi po sedmistý, všimnu si droboučký odřeniny na jedný z jeho normálně neposkvřených bot.

Jo, fakt to nebere úplně dobře.

Kupole nad námi je průhledná, takže sem dopadá světlo z miliardy vzdálených hvězd. Zahrada dole je směskou flóry z celé galaxie: stočený trsy rigellianskýho sklovína, kulovitý pangeanský stmívničky a květy zpívajících krystalů z nehybnýho moře na Artemis IV. Arboretum je nejspíš moje nejoblíbenější místo na celý akademii, ale zdá se, že můj bratříček jeho krásu teď tak nějak nevnímá.

A vlastně mu to nemůžu mít moc za zlý.

„Není to konec světa, Tyi,“ zkusím to.

„Jo, ale musíš uznat, že je to zatraceně blízko,“ odpoví Cat.

Vrhnu na ni postranní pohled a věnuju jí ten nejlepší úsměv, který zároveň říká *sklaaaaaapni*. Pak skrz zaťatý zuby procedím: „Měli bychom se na to dívat z tý lepší stránky, Cat.“

„Ale no tak, Scar,“ odvětí a ignoruje moje náznaky. „Všichni ví, že Ty tímhle byl okradenej. Má ze všech Alf v našem ročníku nejvíc vyznamenání, a teď na něj zbyly ty největší plevy a odpad, o který žádnej další kápo nezavdil ani pohledem.“

„Nechci přikrmovat to tvoje přebujelý ego,“ povzdechnu si, „ale jsi nejlepší Eso na akademii, Cat. Ty rozhodně nejsi pleva ani odpad.“

„Díky,“ zakření se. „Ale mluvila jsem o tobě a ostatních.“

„Nech si to,“ chytím se za hrud', „to bolí!“

„Ale ňuňu. Chceš obejmout?“

„Chci pusu.“

„Ale dneska bez jazyka.“

Catherine Brannocková je tady na Akademii Aurora moje spolubydličí. Je jako jin k mému jangu. Napůl prázdná sklenice k mé napůl plný. Mátová čokoláda k mé trojitý jahodový náplni. A taky je moje a Tyova nejstarší kamarádka. První den ve školce do ní Tyler strčil a ona mu na oplátku rozbila o hlavu židličku. Když se prach usadil, skončil můj brácha s estetickou jizvičkou v pravém obočí, která se skvěle hodí k jeho smrtícím dolíčkům – a taky kamarádkou, jejíž loajalita je skoro neotřesitelná.

A Tyler je jí absolutně volnej, kdyby vás to náhodou zajímalo.

„Ta O'Malleyová byla v Přehybu dvě stě let,“ pokračuje Cat. „Měli by ti hned teď připíchnout na hrud' podělanou medaili za to, žes ji zachránil, ne ti hodit na krk jednotku plnou beznadějných loserů.“

„Loserů? Hele, máš štěstí, že jsem megera bez srdce. Jinak bys mohla dost riskovat, že zraníš moje city.“

Cat se zamračí. „Legie Aurora je naše nejlepší šance, jak vnést

do Mléčný dráhy trochu stability. K čemu asi tak budeme, když máme jednotku plnou psychošů, magorů a milovníků grempů?“

„To se fakt najde někdo, kdo chová grempy?“

„No, slyšela jsem o tom...“

„Kdo *tohle* dělá?“

„Má pravdu,“ ozve se Tyler.

Obě se na něj podíváme. Přestal s tím přecházením a teď zírá dolů na zahradu. Chvilku mi připomíná tátu. A ačkoli se ze všech sil snažím udržet svou tvář královnou všech mrch, moje seschlý černý srdce s ním přeče jen soucítí.

„Má naprostou pravdu,“ povzdechne si Tyler znova.

„To teda jo,“ zavrčí Cat. „Měli bychom si promluvit s de Stoyovou. Vznést oficiální stížnost. Ty body sis vydělal, Tyi, není fér...“

„Scarlett má pravdu,“ dodá Tyler.

„... Scarlett?“

„... Já?“

Otočí se k nám, opře se o zábradlí a založí si ruce na hrudi.

„Neměl jsem tam venku v Přehybu vůbec být, byla to moje chyba.“

„Tyi, riskoval jsi svůj...“

„Ne, Cat,“ podívá se na svou nej kámošku. „Vím, že jsi měla mezi jednotkami na výběr, a nikdy ti nezapomenu, že jsi zůstala se mnou. Ale Výběr je u konce. Nebylo by fér, abych žádal o zvláštní zacházení. Prostě musím jít touhle cestou.“

Vzdych.

Znej cestu.

Ukaž cestu.

Jdi tou cestou.

To by měl dělat každý správný velitel, alespoň podle našeho táty, velkého Jericha Jonese. A podle těchhle slov Tyler žije. Jsou důvodem, proč se celý život staral o mě i o všechny ostatní kolem. Jsou důvodem, proč se vůbec k Legii Aurora přidal. A normálně, když je vysloví, mám touhu nakopnout svého drahého bratříčka

přímo do jeho svatouškovských koulí. Ale čas od času mi připomenou, jak moc mám toho debilka ráda.

Tyler se zhluboka nadechne a pak si pro sebe přikývne.

„Legie fakt něco znamená. Tam venku jsou lidi, co potřebují naši pomoc, a my nikomu z nich nepomůžeme tím, že tu budeme sedět a litovat se. Pořád mám v jednotce tu nejlepší pilotku.“ Usměje se na Cat a ukáže jí hned dva(!) dolíčky najednou. „A to už je začátek, ne?“

Cat smekne svou imaginární čapku. „Pořádnej začátek, jestli chceš vědět můj názor.“

Ty pak mrkne na mě. „A moje diplomatka taky není úplně neschopná.“

„Prokazuj starším trochu respektu, bratře můj.“

„Jsi o tři minuty starší než já, Scarlett.“

„Tři minuty a třicet sedm celá pět vteřin, brašulko.“

„Víš, že nesnáším, když mi tak říkáš.“

„A proč myslíš, že to dělám?“ Ale pomalu vstanu a sarkasticky mu zasalutuju. „Legionářka Scarlett Isobel Jonesová se hlásí do služby, pane.“

Tyler zasalutuje na oplátku a já protočím oči.

„Nejlíp hodnocený Alfa na Akademii Aurora,“ řekne. „Nejllepší Eso. Působivá Tvář. To zní jako pěkný základ jednotky. Jsme přece součástí elitní vojenský školy s nejlepšími studenty z celé galaxie, ne? Jak velká hrůza může být ten zbytek?“

Vyměníme si s Cat zachmuřené pohledy.

„No, co se toho týká...“

„Je to psychopatka,“ prohlásí Tyler.

„Vlastně spíš sociopatka,“ odpovím.

„Podívej se na všechna ta disciplinární řízení, Scarlett.“

„No, četla jsem je, když jsem pro tebe sestavovala tuhle složku, dík, že sis všimnul.“

Cat, Tyler a já kráčíme po Promenádě C a prodíráme se davem, co se tu producíruje brzy ráno. Vždycky to tu je jako v úle, ale dneska je tu extra narváno. Všechny nově povýšený jednotky vyrazí na první úkoly. Každý tady patří k armádě – jsou tu hlavně Betraskani a Terrani navlečení do našich neuvěřitelně nudných uniforem.

Přísahám, že člověk, co ty hadry navrhoval, musel *nudnost* považovat za mezihvězdnou disciplínu. Radši bych Velkému ultra-saurovi z Abraaxisu IV masírovala nohy než to nosit na sobě. Střih je v pohodě, řekla bych, všechno vycpaný, pokovovaný a na míru. Ale barva? Ošklivý odstín modrošedý s lesklým logem Legie Aurora na hrudi a jedním jasně barevným pruhem přes ramena a manžety, díky kterému je jasný, do jaký divize patříme:

Modrá pro velitele.

Bílá pro Cat a další Esa.

Zelená pro Mozkovny z vědecký divize.

Fialová pro Techy.

Červená pro Ranaře.

A naštěstí pro mě slunečkově žlutá pro diplomaty – takže ladí k mojí slunečný povaze.

Dělám, co se dá, abych věci oživila – sukni mám o pět čísel kratší, než je technicky povoleno, a podprsenka nejspíš odporuje Newtonovým zákonům o gravitaci. Ale kdybych se snažila ještě víc tlačit na pilu, akorát bych dostala další disciplinární předvolání od některého z instruktorů, a upřímně, kdo by o to stál, už jsem jich nasbírala dost.

Uběhlo čtyřiaadvacet hodin od chvíle, kdy se Tyler v Přehybu předvedl jako princ na bílém koni. Bitevní velitelka de Stoyová a admirál Adams si vyslechli jeho hlášení o misi, takže kromě toho, že se mu povedlo vytáhnout dvěstěletýho sirotka z nejslavnějšího vraku v terranský historii, jsme zpátky v normálu. První mise jsou přidělovány právě teď, a čím dřív se sejdem se zbytkem jednotky, tím dřív vyrazíme do temnoty. Kvůli tomuhle jsme